

A Pécsi Ítéltábla a Dr. Bálint Norbert Ügyvédi Iroda által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - az Ecsedi & Ács Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen 8.958.000 forint osztalék és járulékai megfizetése iránt indított perében a N.Törvényszék 2016. február 25. napján kelt N. számú ítélete ellen az alperes által 28. sorszámon előterjesztett és Pf.3. sorszámon pontosított fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg felperesnek 15 napon belül 284.400 (kétszáznyolcvannégyezer-négyszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékes adóhatóság felhívására - 716.600 (hétszáztizenhatezer-hatszáz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2008. április és 2010. december 10. napja között egyedüli tagja volt a N.-nek.

A 2010. május 19-én meghozott 2/2010.(V.19.) alapítói határozattal a felperes döntött a N. 2009. évi egyszerűsített éves beszámolójának elfogadásáról, egyben a társaság által elért 2009. évi adózott eredményből és az eredménytartalék terhére 23.958.000 forint osztalékot hagyott jóvá saját maga részére. A fenti összegből a N. több részletben, összesen 15.000.000 forint osztalékot fizetett ki a felperes részére 2010. november 11. napjáig.

A felperes a 2010. december 15-én kelt adásvételi szerződéssel a N.-ben fennálló üzletrészt a K. Kft. részére értékesítette. Az üzletrész adásvételi szerződés 3.2. pontja rögzítette, hogy a 2009-es gazdasági év során képződött, de az eladó részéről még fel nem vett osztalék az eladót illetik meg továbbra is.

2011. május 23-ai keltezéssel a felperes egyenlegközlő levelet küldött a N.-nek, amelyben közölte, hogy 8.958.000 forint osztalékkövetelése áll fenn a társasággal szemben, amelynek fizetési határideje 2011. május 1. napja. Az egyenlegközlőt a N. 2011. március 28-án átvette, a 2011. május 30-án kelt válaszlevelében a felperessel azt közölte, hogy likviditási problémák miatt nem áll módjában kiegyenlíteni a követelést, és az összeg jogosságát is kétségbe vonta.

A N. 2012. január 1-jével beolvadt az alperesbe, amely így a N. általános jogutódjává vált.

A felperes 2014. szeptember 14-én levelében szólította fel az alperest a 8.958.000 forintos hátralékos osztalék és annak, 2011. május 3-tól a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata megfizetésére. Az alperes a 2014. október 2-án kelt válaszában a fizetést megtagadta.

A felperes a 2014. december 29. napján számon előterjesztett keresetében kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest 8.958.000 forint osztalék és annak 2011. május 3-tól a kifizetés napjáig járó, az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 301/A.§-a szerinti késedelmi kamatai és perköltség megfizetésére.

Az alperes mulasztására tekintettel a bíróság az alperessel szemben a kereset szerinti tartalommal bírósági meghagyást bocsátott ki.

Az alperes ellentmondása folytán újraindult eljárásban a felperes keresetét elsődlegesen az eredeti tartalommal terjesztette elő, másodlagosan kártérítés címén kérte az alperes marasztalását ugyanezen tőkeösszeg és járulécai megfizetésére a Ptk.312.§, 213.§ és 339.§-a alapján.

Az alperes módosított ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy az osztalékfizetésről rendelkező alapítói határozat előtt az alperes ügyvezetője nem tette meg a Gt.131.§ (3) bekezdése által megkívánt fizetőképességi ügyvezetői nyilatkozatot, ezért az alperes (illetve jogelődje) jogszerűen nem fizethetett volna osztalékot a felperes részére. Álláspontja szerint az osztalékfizetésről hozott határozat jogszabálysértő volt, így az annak alapján eszközölt kifizetések is. A felperes kereseti kérelmének jogalapja hiányzik, a Gt.134.§ (1) bekezdése alapján a már kifizetett osztalékot is vissza kellene fizetnie - e körben azonban az alperes viszontkeresetet nem kívánt előterjeszteni.

Hivatkozott arra is, hogy a N. 2010. február 28-án készült független könyvvizsgálói jelentésének záradéka a társaság éves beszámolójába foglalt előterjesztésre nézve azt a figyelemfelhívást tartalmazta, hogy a megelőző időszakban képzett eredménytartalék terhére előirányzott osztalékfizetés - előre láthatóan lényeges mértékben - kedvezőtlen irányba befolyásolhatja a társaság jövőbeni pénzügyi, vagyoni és jövedelmi helyzetének alakulását. Álláspontja szerint ez bizonyítja azt, hogy a 2/2010.(V.19.) alapító határozattal a felperes, mint alapító az alperes jogelőd gazdaságos működését veszélyeztette, közvetetten hozzájárulhatott az alperes jelenlegi csődhelyzetéhez. A másodlagos jogcím alapján is vitatta a kereset megalapozottságát.

2015. március 24-ei hatállyal az alperes csődeljárás alá került. A felperes a csődeljárásban a perben érvényesített követelését bejelentette, azt teljes összegben a vagyonfelügyelő vitatott követelésként nyilvántartása vette.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 8.958.000 forintot és annak 2011. május 3-tól a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8%-kal növelt mértékű kamatát, valamint 340.000 forint perköltséget. Kötelezte továbbá az alperest 537.500 forint feljegyzett eljárási illeték viselésére is.

Az elsőfokú bíróság a felperes által előterjesztett elsődleges jogcímen a keresetet megalapozottnak találta. Kifejtette, hogy a N. az alapítói határozat meghozatalakor egyszemélyes társaságként működött. A Gt.168.§ (1) bekezdése értelmében így mind a beszámoló jóváhagyásáról, mind pedig a taggyűlés kizárólagos hatáskörébe tartozó kérdésről a felperes, mint egyedüli tag volt jogosult

dönteni. Az általa meghozott társasági határozat, annak meghozatalától kezdve kötelező volt a társaságra és annak tagjaira nézve. A törvény tiltó rendelkezése hiányában lehetőség lett volna arra, hogy határozatát később módosítsa, az osztalék kifizetésének időpontját elhalassza vagy az osztalék megállapítására vonatkozó határozatot hatályon kívül helyezze, ilyen azonban a perbeli esetben nem történt.

A felek egyező előadása alapján rögzítette, hogy a perbeli alapító határozat bírósági felülvizsgálatára a Gt.45.§-a alapján a törvény által megszabott jogvesztő határidőben nem került sor, ami azt jelenti, hogy a felperes követelése érvényes és hatályos társasági határozaton alapul. Az alperes utóbb az alapító határozat jogsértő voltára - a jogvesztő határidő elmulasztása miatt - nem hivatkozhat.

Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy a Gt.131.§ (3) és (4) bekezdése szigorú tőkevédelmi és hitelező érdekvédelmi szabályokat tartalmaz, ugyanakkor a felperes tagsági jogviszonya az alperesi jogelőd társaságban 2010. decemberében üzletrésze értékesítésével megszűnt, így a felperes a társaság hitelezőivel került azonos helyzetbe, függetlenül attól, hogy követelése korábban fennállott tagsági jogviszonyával kapcsolatban keletkezett. A tagsági jogviszony megszűnése miatt az alperes ezért a felperessel szemben nem hivatkozhat a Gt.131.§-ában foglalt tőkevédelmi rendelkezésekre. A felperestől, mint a társaság hitelezőjétől nem várható el a társaság gazdasági érdekeinek előtérbe helyezése.

Az osztalékigény alapját képező társasági határozat jogszerűsége már nem vitatható, nincs jelentősége annak, hogy a N. ügyvezetője a vitatott alapítói határozat meghozatala előtt a Gt.131.§ (3) bekezdésében foglalt nyilatkozatot megtette-e.

Döntésére tekintettel a másodlagos jogcím alapján a kereset megalapozottságát nem vizsgálta.

Az ítélet ellen, tartalma szerint, annak megváltoztatása és a kereset elutasítása érdekében az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben arra hivatkozott, hogy a perbeli osztalékkifizetésről szóló alapító döntés előtt a N. ügyvezetője nem tett a Gt.131.§ (3) bekezdése szerinti nyilatkozatot, ennek hiányában pedig az alperes nem fizethetett volna osztalékot.

Továbbra is hivatkozott a 2010. február 28-án készült független könyvvizsgálói jelentésre és az abban foglalt korlátozó záradékra.

Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Pp.167.§ (1) bekezdésében, 206.§ (1) bekezdésében, 221.§ (1) bekezdésében foglaltakat, valamint a Gt.131.§ (3) bekezdésében és 134.§ (1) bekezdésében foglaltakat.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy az alperes fellebbezésében a Pp.167.§ (1) bekezdése és 221.§ (1) bekezdésének megsértését állította, azonban a vélelmezett jogsértések indokát, annak ténybeli alapját nem adta elő. Álláspontja szerint az elsőfokú eljárásban a fellebbezésben megjelölt okból eljárási szabálysértés nem történt.

A felperes a fellebbezésben hivatkozott anyagi jogi jogsértések fennállását is vitatta. Tévesnek tartotta a fellebbezésnek a Gt.134.§ (1) bekezdésére hivatkozását utalva arra, hogy az a polgári jogi jogviszonyra figyelemmel történt tagi kifizetésről szól, jelen perben viszont a felperes korábbi tagsági jogviszonyára figyelemmel követel osztalékot, így ez a jogszabályhely adott esetben nyilvánvalóan nem alkalmazható.

A Gt.131.§ (3) bekezdésében szabályozott nyilatkozat hiányával kapcsolatban arra hivatkozott, hogy az legfeljebb a társasági határozat bírósági felülvizsgálatnak lehetne alapja, adott esetben azonban a Gt.45.§-a szerinti jogvesztő határidő eltelte miatt ilyen kereset már nem terjeszthető elő. Hivatkozott arra, hogy a Gt.45.§-a szerinti keresettel meg nem támadott határozat jogszerűségét, szabályszerűségét az alperes jelen perben már nem vitathatja. A meg nem támadott határozat a társaságot, illetőleg annak jogutódját köti. Utalt arra is, hogy a társasági határozat érvénytelenségének észlelésére hivatalból nem kerülhet sor. Az érvénytelenség jogkövetkezményeinek levonásához külön eljárás, a társasági határozatok bírósági felülvizsgálata iránti per (Gt.45-46.§) lefolytatására lett volna szükség.

Hivatkozott arra is, hogy a tagsági jogviszony megszűnésével a felperes azonos státuszba került a társaság egyéb hitelezőivel függetlenül attól, hogy a társasággal szemben fennálló lejárt követelésének jogcíme eredetileg a tagsági jogviszonyával összefüggésben őt megillető osztalékigény volt. Ebből következően az alperes a felperessel szemben nem hivatkozhat olyan kifogásra, amely a tagsági jogviszony fennállásából ered.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a tényállást helyesen állapította meg, azt a másodfokú bíróság is elfogadta ítékezése alapjául.

Az alperes által előterjesztett fellebbezésben megjelölt eljárási szabálysértésekkel kapcsolatban az alperes fellebbezésében tényelőadást nem tett, a másodfokú bíróság nem észlelt az elsőfokú eljárás során elkövetett olyan lényeges eljárási szabálysértést, amely miatt a tárgyalás megismétlése lenne szükséges.

Megalapozatlan a fellebbezés a Gt.131.§ (3), illetve 134.§ (1) bekezdésében foglaltakra hivatkozás körében is.

A Gt.134.§-a szerint a 131.§ (4) bekezdésében foglaltak megfelelően alkalmazandók abban az esetben is, ha a tag polgári jogi szerződés alapján nem tagsági jogviszonyára tekintettel, olyan kifizetésben részesült, amelyre a 131.§ (1) bekezdésében foglaltak egyébként nem adnának lehetőséget és amely a felelős társasági gazdálkodás következményével összeegyeztethetetlen. A felperes kereseti kérelmének elsődleges jogcíme osztalékkifizetés volt, ami a korábban fennálló tagsági jogviszonyán alapult, ezért a Gt. nem tagsági jogviszonyra tekintettel, polgári jogi szerződés alapján történt kifizetésre vonatkozó rendelkezése a jelen perben nem alkalmazható.

A Gt.131.§ (3) bekezdése szerint az ügyvezetőnek írásban nyilatkoznia kell a taggyűlésnek arról, hogy a kifizetés nem veszélyezteti a társaság fizetőképességét, illetve a hitelezők érdekeinek érvényesülését. A nyilatkozat megtételének elmulasztásával történő kifizetéssel, illetve valótlan nyilatkozattételével okozott károkért az ügyvezető a vezető tisztségviselőkre vonatkozó általános rendelkezések szerint felel. Az ügyvezető köteles a nyilatkozatot 30 napon belül a cégbírósághoz elektronikus úton benyújtani. A bejelentés nem jár illetékfizetési és közzétételi kötelezettséggel.

Helyesen hivatkozott fellebbezési ellenkérelmében a felperes arra, hogy az ügyvezetőnek a fentiek szerint szabályozott írásbeli nyilatkozata a Gt.131.§ (1) bekezdése szerinti osztalékkifizetésre vonatkozó taggyűlési határozat meghozatalának előfeltétele. A nyilatkozat megtételének hiánya a taggyűlési határozat bírósági felülvizsgálata iránti kereset alapjául szolgálhat, adott esetben azonban

a taggyűlési határozat megtámadására a Gt.45.§-ában írt jogvesztő határidőn belül nem került sor, ezért az érvényes és hatályos taggyűlési határozat alapján a felperes kereseti kérelme megalapozott.

A kifejtett indokokra tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése és 254.§ (3) bekezdése alapján helyes indokaira tekintettel hagyta helyben.

A sikertelenül fellebbező alperes perköltséget nem igényelhet és a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján viselni tartozik a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét, amely a felperest képviselő ügyvéd munkadíjából áll, és amelynek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) és (5) bekezdése, valamint 4/A.§-a alapján állapította meg. Ugyancsak a Pp.78.§ (1) bekezdése, valamint a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles az alperes az illeték-feljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére

A fellebbezést a másodfokú bíróság a Pp.256/A.§ (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Pécs, 2016. július 13.

Dr. Zóka Ferenc s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubai Adrienn s.k. előadó bíró, Dr. Kutasi Tünde s.k. bíró